

Ignė Zarambaitė

Pašto pelyčių nuotykiai Šiaurėje

Illustravo
Greta Alice

Į ŠIAURĘ

Lieber
Weihnachtsmann,
mein Wunsch ist,
glücklich zu sein.
Liebe Grüße
Me

Rakas
jouluukki,
haluaisin todella
asia kirjossa.
TODELLA!

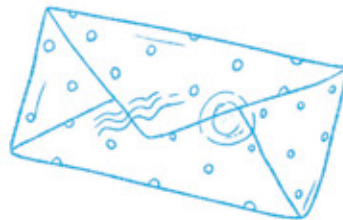
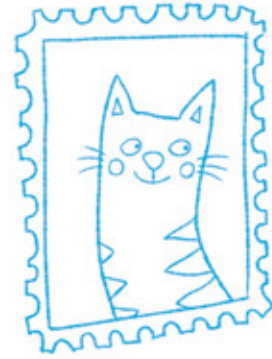
Querido Papai
Noel,
meu cachorro
sumiu e eu
estou com
muita saudade
dele.

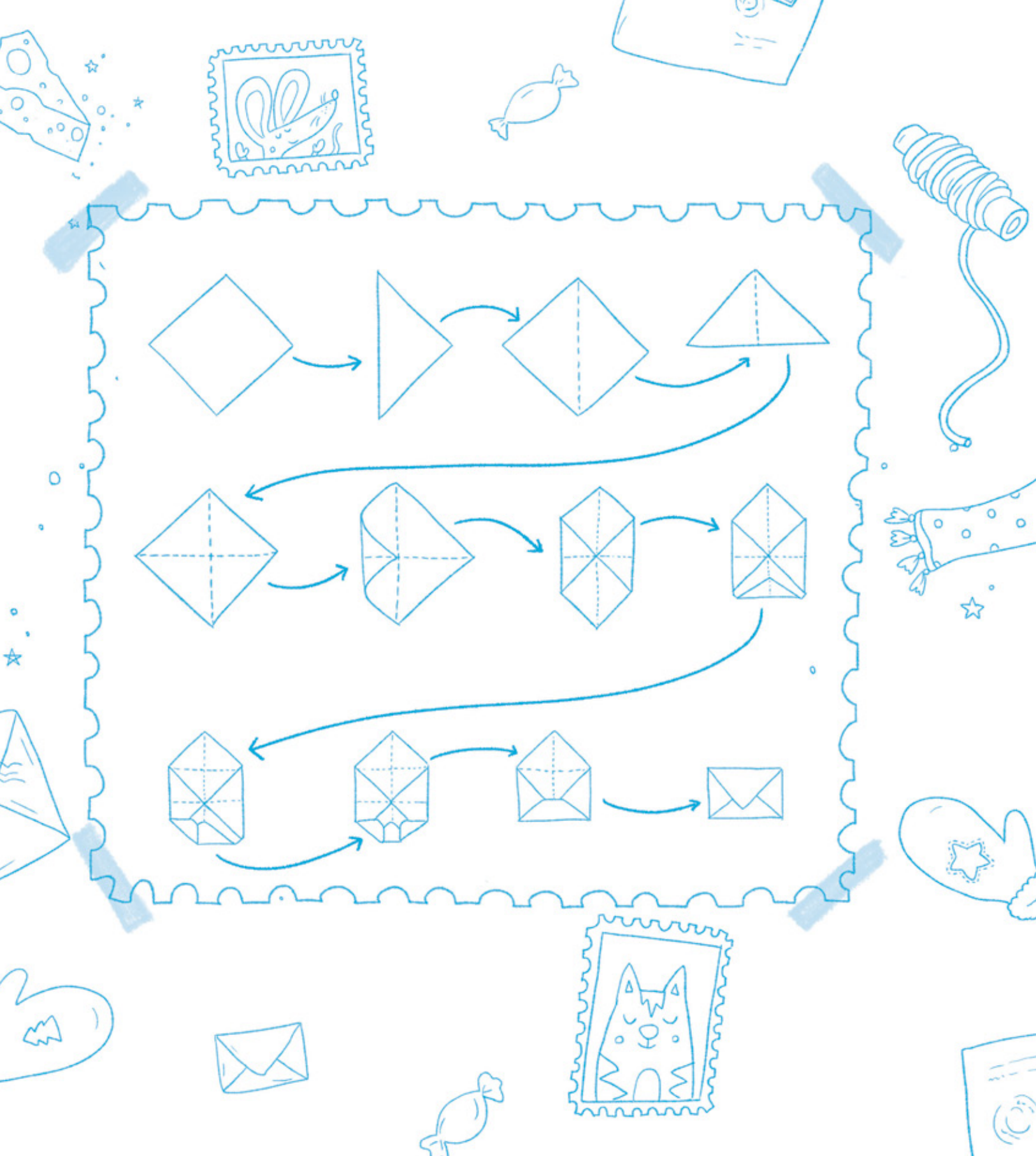

Любий Санта!
Я цілий рік була
чемною дівчиною.
Будь ласка, подаруй
мені санчата, щоб
кожної зими можна
було кататися разом зі
своїм братиком.

聖誕老公公,
我想要一雙飛
天鞋!

*Pašto pelyčių
nuotykiai Šiaurėje*

Knygos sukūrimą remia Lietuvos kultūros taryba

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Ignė Zarambaitė, 2021

© Iliustracijos, Greta Alice, 2021

© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-785-6

Ignė Zarambaitė

Greta Alice

Pašto pelyčių nuotykiai Šiaurėje

Vilnius
2021

Turinys

Ižanga 7

Kalėdų Seneli, mes atvykstam! 10

Nelengva kelionė į Šiaurę 21

Kokie dar svečiai? 29

Senelio paslaptys 34

Ar humanoidai gali meluoti? 41

Užrakintos durys	47
Norai, pasiųsti į užmarštį	54
Kalėdų Senelio išpažintis	63
Pas Eleną	73
Pelės imasi naujo žygdarbio	79
Norai pildosi...	86
Ir vėl Emilis!	96
Pačios pilniausios Kalėdos	99

Ižanga

– Berta, tu jau dešimt minučių spoksai į tą kartoninę dėžę!

Gal negaluoji? – susirūpino Liudvikas. – Jei nori, eik pailsėti, mes užbaigsim.

– Viskas gerai. Tik neįžlibinu, kas parašyta, – teisinosi vyresnėlė.

– Reikėjo iškart sakyti, – nuo gretimos lentynos sušuko Goja Greitakojė. – Štai, imk, – atšuoliavo nešina Ilgauodegės akiniais.

– Ačiū. Judu abu – mano šaunuoliai. Jau sakiau tai, tiesa?

– Kartoji kasdien! – nusijuokė peliukai.

Tarp mūsų kalbant, akiniai buvo tik priedanga. Berta dar neblogai mato. Tik pastaruoju metu mažumėlę buvo išsiblaškiusi, vis klaidžiojo mintyse. Apie ką galvojo? Daugiausia apie laiką. Gal kaltas miestelio laikrodis, tykiomis rudens naktimis skardžiai ir truputį gailiai mušantis valandas. O gal tie keli žili ūsai, anąsyk subolavę veidrodyje. Oi ne, ji nebijo senti. Berta jau nemažai nuveikė ir turi viską, ko reikia, – namus, mėgstamą darbą, šeimą, gerų draugų, knygų ir šokolado atsargų.

Tikrai nedaug rastum pelių, gyvenančių ar jau nugyvenusių įdomesnį gyvenimą. Ir vis dėlto kamuoja tas keistas ilgesys... Ko ji ilgisi?

Anksčiau, kai buvo jaunesnė, laikas lėkte lėkė. Nė nepajusdavo, kaip keičiasi metų laikai. Žiūrėdama už pašto lango meta lapus, tada apsitraukia šerkšnu, paskui vėl sužaliuoja ir pražysta, o ji, pilna jėgų ir užsispyrimo, vis triūsia per naktis ir vaizduojasi esanti mažytė feja, daranti stebuklus.

Ir tų stebuklų, be abejo, būta.

Berta Ilgauodegė atsiduso.

Dabar visos dienos vienodai ramios ir džiaugsmingos. Jau nebesistengia pralenkti laiko. Dažniausiai eina su juo koja kojon. Nesisieloja, net jei šiek tiek atsilieka. Prireikus Goja ir Liudvikas padeda pasivyti. Darbo pašte – į valias, bet jie trise puikiai susitvarko.

Šios nakties darbai jauėjo į pabaigą, tačiau ant nosies užsikorusi akinius Berta panūdo darkart perversti vokus, kuriuos jau buvo surūšiavusi. Pati nesumojo kodėl. Lyg nuogąstautų pražiūrėti kažką svarbaus.

Ir tada išvydo jį, Emilio laišką, kaip ir tada adresuotą Kalėdų Seneliui. Suspaudė širdį, vėl užplūdo prisiminimai.

Tai štai ko ji ilgisi... Gal jau pražilusi ir akiniuota, bet širdis net spurda, kaip trokšta NUOTYKIŲ! Bent menkučio atotrūkio nuo kasdienybės. Dėl Emilio ir jo laiško per daug nesuko galvos, kaip ir dėl kitų miestelėnų. Padėjo jiems, kiek galėjo. Gal verta pagaliau padaryti ką nors dėl savęs?

Pavyzdžiui, išpildyti savo slaptą svajonę? Laikas senstant sulėtėjo, bet nesusustojo. Jei toliau atidėlios, taip ir baigs savo dieneles nė karto neiškišusi nosies už miestelio ribų.

Dabar arba niekada.

Atidėjusi laiškus į šalį, skubriai nubidzeno į urvelį ir iš komodos stalčiaus išrausė raudoną voką. Pavartė, pauostė. Vis dar kvėpėjo Šiaure.

O, taip! Metas pakeliauti!

Kalėdų Seneli, mes atvykstam!

Baigę dėlioti siuntinius, į urvelį sugrįžo kiti du peliukai. Ilgauodegė virė perlinę košę. Gal ne itin skanu, užtat sveika. Po darbų svarbu atgauti jėgas. Mindžikuodama prie garuojančio puodo svarstė, pasakyti naujieną iškart ar vėliau, kai visi ryte prabus. Ir tuoj suprato – niekaip neužsnūs, jei nutylės.

Kai įsitaisiusi prie apvalaus stalo trijulė susiruošė valgyti, Berta prabilo:

– Pamenat, atsidėkodamas už gerus darbus Kalėdų Senelis mus kvietė pas jį pasisvečiuoti? Gal jau laikas priimti jo pasiūlymą? Ką manot?

Liudvikas ir Goja sumirksėjo, susižvalgė.

– Tu... tu nejuokauji? – sumikčiojo Liudvikas, prisikimšęs pilną burną košės. Staiga taip susijaudino, kad nebeįstengė nuryti.

– Aš visiškai rimtai.

– Paskui nepersigalvosi?

– Ar dažnai taip darau? – susirūpino Ilgauodegė.

– Na, ne...

– Bet tu vis sakydavai – gal kitąmet, o kitąmet vėl sakydavai – kitąmet ir taip toliau, – įsiterpė Goja, mataruodama šaukštu.

– O dabar sakau: šiomet pats tinkamiausias metas. – Berta šypsojosi, bet balsas vos pastebimai drebėjo. Ji atsitiesė kėdėje, giliai įkvėpė ir vėl paklausė: – Tai norit leistis į kelionę?

– Norim, norim, norim! – užtikrintai išpyškino peliukai.

Kaipmat išgaravo viskas – nuovargis, snūdas ir apetitas. Pelės nedelsė nė minutės – ėmė kurti planą. Visų pirma reikia rasti, kas jas pakeis pašte. Jei niekas nesutiks – svajonei galas. Nepaliktų namų ir darbų be priežiūros. Visų antra – turi sukurpti laišką Kalėdų Seneliui.

Bertos košė taip ir liko neliesta.

Berta, Liudvikas ir Goja turėjo daug naminių ir gatvinių bičiulių, tačiau iškart buvo aišku – ne kiekvienas norės ir sugebės atsakingai rūpintis pašto reikalais. Apsvarsčiusios kandidatūras, pelės apsistojo prie žiurkės Dudu ir šinšilos Rolo. Nors mažumėlę paika ir mėgsta šlaistytis pakampiais, Dudu turi sukaupusi nemažą gyvenimo patirtį ir geba susiimti, kai to labai reikia. Rolas – kaip reta protingas ir apsukrus jaunuolis. Gyvena name, bet naktimis ištrūksta laukan.

Pašto pelėms Bertai, Liudvikui ir Gojai nėra kada ilsėtis – reikia sužiūrėti krūvas laiškų, siuntų, atvirlaiškių. Tačiau ir darbštuoliams reikia pagalvoti apie save. Pelytės prisimena, kad kadaise pats Kalėdų Senelis kvietė jas į svečius. Argi ne puiku būtų jį aplankyti prieš pat šventes? Vis tik Šiaurėje ramiai atsipūsti nepavyks – net čia pravers trijulės pagalba.

Rašytoja Ignė Zarambaitė skaitytojų ir literatūros kritikų įvertinta už vaikams skirtas knygas „Emilio laiškas“, „Slapta laiškų rašymo agentūra“, „Elzė ir senojo dvaro paslaptis“, „Stebuklingi senelio batai“, „Skudurinukė“, „Simas ir jo kalavijas“ bei apysaką paaugliams „Juodavandeniai“. Jau trečiąją knygą apie sumanių pašto pelyčių nuotykius jaukais ir šventiškais piešiniais papuošė dailininkė Greta Alice.

Redaktorė Giedrė Kmitienė

Korektorė Eglė Devižytė

Maketavo Miglė Dilytė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

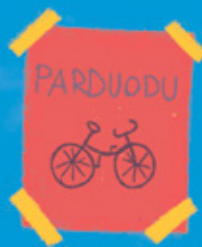
Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Esu Ignė – šios knygos autorė.
Gyvenu Šilutėje, nedideliame
mieste, kuriame vinguriuoja upė
Šyša ir stūkso daug senų pastatų.
Vienas jų – paštas, nuo vaikystės
dažnai ten lankausi. Labai mėgstu
laiškus! Juos rašau, skaitau,
tyrinėju, saugau. Prisipažinsiu,
turiu dar keletą silpnybių...
Tai šokoladas, knygos, katės,
futbolas. Oi, žinoma, ir mažos
šaunios pelytės!

Esu Greta Alice – šios knygos
ilustruotoja. Užaugau prie jūros,
todėl labai mėgstu mėlyną spalvą
ir vėją. Kai tik turiu laisvą
akimirką, mėgstu lankytis pačiuose
slapčiausiuose knygynuose, kuriuose
stūkso didžiulės lentynos, pilnos
magiškų knygų. Beje, ne ką mažiau
dievinu rašyti bei gauti tikrus
popierinius laiškus, krimsti sūrį ir
kasyti šunis, ypač didelius!

!!!
Parduodu
stebuklingus
debesis

DINGO
LAIŠKAS

Laukiame laiškų!
Adresus dalija
mūsų sekretorė
Berta el. paštu
Laiskas.Bertai@gmail.com

leškau
DRAUGŲ

Pelės Berta, Liudvikas ir Goja naktimis triūsia pašte, o laisvalaikiu pildo slaptus miestelėnų norus. Galiausiai nusprendžia atsipūsti ir įgyvendinti savo pačių svajonę – nukeliauti į Šiaurę pas Kalėdų Senelį!

Visuomet įsivaizdavo, kad jis kartu su būriu šaunių pagalbininkų gyvena jaukioje trobelėje, kvepiančioje sausainiais ir šokoladu. Vis dėlto realybė kitokia. Kalėdų Senelio namai labiau primena fabriką ar laboratoriją, kur viskuo rūpinasi robotai ir kompiuteriai. Senelis patenkintas – užtenka laiko miegui, jogai, šokiams ir kitoms linksmybėms, tačiau pašto pelės negali su tuo susitaikyti. Kompiuteriai kliaujasi ne jausmais, o algoritmais. Kas įsigilins į vaikų troškimus ir padovanos pačią tinkamiausią dovaną?

Trijulės atostogos staiga taps pasauline misija! Jei pelės pagelbėjo žmonėms savame miestelyje, gal ir Kalėdų Seneliui padės susiprasti?

Juk Kalėdos be nuoširdumo – ne Kalėdos...

Skaityk ir kitus pelyčių nuotykius!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-785-6

9 786094 417856

